

BESZÁMOLÓ AZ ERASMUS TANÁRTOVÁBBKÉPZÉS PROGRAMJÁRÓL

2016. augusztus 1-13 között vettem részt a Pilgrims Nyelviskola tanártovábbképzésén, aminek a Kenti Egyetem (Canterbury, Egyesült Királyság) adott otthont. A legfontosabb tapasztalat számomra az volt, hogy miként lehet különböző nemzetiségű kollégákkal a tanári szerepekről és hivatásról, valamint a mentorálásról eszmét cserélni. Ezen túlmenően – bár több iskolában alkalmazható módszert is elleshettünk a trénerünktől – inkább az inspiráló és további gondolkodásra és cselekvésre ösztönző hatását emelném ki. Ennek a képzésnek is köszönhető, hogy a következő évben jelentkeztem egy magyarországi kétéves pedagógus továbbképzésre, amit 2017 őszén kezdtem el.

A kéthetes tanfolyam fő célkitűzése annak a kérdésnek a körüljárása volt, hogy miként legyünk mentortanárok. A csoportunk 12 fős nemzetközi tekintetben is rendkívül vegyes tanárból állt: volt köztünk dán kolléga, aki Grönlandon tanít, ausztrál kolléga, aki Brazíliában él, illetve egy dél-afrikai kolléga, aki viszont Skóciában dolgozik. Rajtuk kívül még három szlovák, egy osztrák, velem együtt két magyar kolléga, illetve még orosz, holland és német tanárok vagy oktatási szakemberek vettek részt, valamint egy dániai származású spanyol csoporttárunk is volt. Alapvetően hétfőtől péntekig zajlottak az órák, 9.00-13.00 óráig, közte egy hosszabb szünettel, majd ebéd után (amit általában az egyetemi kampuszon fogyasztottunk el) újra tanulás következett 15.30-ig. Ezután részt vehetett venni szabadon választott órákon, de akár meg lehetett látogatni Canterbury nevezetességeit, vagy esetleg a feladott házi feladaton is lehetett gondolkodni. Hétfégén nem volt kötelező program, majd kezdődött a második hét, ami során egy-egy érintett témát kellett kiscsoportban előadni.

Alapvetően inkább az elméleti megközelítés dominált a mi csoportunkban, ezzel együtt is nagyon hasznosnak vélem: számomra új dolgokról hallottam, szereztem tudomást (pl. Bloom taxonómia), nagy szerepet kapott a reflektív szemlélet gyakorlása mind az órákon, mind órákon kívül (naplót kellett vezetni a napközbeni eseményekről), inspiráló volt az a sokféle nézőpont és szemléletmód, ami egy multikulturális környezetben természetesen megvalósul, mindamellert gyakoroltam az angol nyelvet (elsősorban angol nyelvtanárok vettek részt a képzésen, amivel együtt járt, hogy magas szinten és színvonalon folyt a kommunikáció). Vagyis nyelvgyakorlásnak is ideálisnak volt mondható.

Az első héten legfontosabb témáink voltak annak a megvizsgálása, hogy milyen az ideális tanár legfőbb jellemzői, ki az ideális mentortanár, illetve hogy kik a lehetséges mentoráltak. Ezután azt a kérdést jártuk körbe, hogy miként tudunk változni és másokat megváltoztatni, valamint az osztálytermi megfigyelésekre koncentráltunk. Számomra itt lett világos, hogy mennyire pontos, világos, egyértelmű és objektív megfigyelésekkel segíthetjük leginkább a ránk bízott egyetemistákat, ifjú kollégákat. Másrészt gyakorlás közben tapasztaltuk, hogy mennyire nehéz ilyenféleképpen kommunikálni és reflektálni.

A második héten lehetőség nyílt arra, hogy az egyik napon egy hosszabb időt töltsünk egy másik tanfolyamon, alkalmazva azokat a megfigyelési szempontokat, amelyeket még előző héten átbeszéltünk. Majd a motivációval kapcsolatban végeztünk több gyakorlatot, végül a mikrotanítások következtek, amelyekre mindegyik kiscsoport alaposan felkészült. Végül formálisan (a tanórán) és informálisan (egy étteremben) is lezártuk a két hetet. Szerencsésnek mondható, hogy nagyon kedves és nyitott, ugyanakkor a tanárságukban fejlődni kívánó kollégákkal kerültem össze, így kimondottan jó, kedves és segítő környezetben zajlott az egész tanfolyam.

Összefoglalva elmondható, hogy leginkább a reflektív szemlélet mindennapos alkalmazása volt talán a legfontosabb, amit a későbbiekben is jól fel tudok használni, emellett pedig a pontos és tárgyilagos megfigyelés és annak kommunikálása, amit jelenleg nem tudok alkalmazni, de később még szükség lehet rá. Ezen kívül pedig a Bloom taxonómiát emelném ki, amit itthon ugyan tanítanak pedagógiából, de számomra teljesen újnak bizonyult. Úgy érzem, hogy a problémaközpontú tanítás-tanulás során az ún. magasabb rendű kérdéseknek fontosabb szerep jut, amelyekre most már tudatosabban készülhetek. Ezen kívül pedig több olyan inspiráló módszert, technikát ismerhettem meg (akár csak egy-két szép gondolatot), amit magammal vihetek és általuk tovább fejlődhetek tanárként és emberként egyaránt.

Ullrich Balázs

A csodálatos Canterbury Katedrális

Mitől válik különlegessé egy egyetemi kampusz?
Például a szabadon ugráló és fűvet majszolgató nyulaktól...

Éppen egy szünetben, de már a mikrotanításra készülve...